

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Reisen til Korsør

Citation: Baggesen, Jens: "Reisen til Korsør", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890, 1889-1903, s. 18*. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-baggesen02val-shoot-workid58184.pdf> (tilgået 15. juni 2021)

Anvendt udgave: Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890

Reisen til Korsør.

Til Samme.
Trolleborg.

☒ Jeg i mit forrige hastfulde Brev
Min Ankomst her til *Trolleborg* Dem skrev,
I lette Vers - maaskee kun alt for lette!
Men ak! jeg har paa denne Flyven om
Ei Stunder til, en Pidsk i Nakken mig at flette,
End sige til min krumme Stil at rette;
Hver Tanke gaaer deri aldeles, som den kom,
Og kommer, som den gaaer. Det er en egen Maade!
Men, Sødste Mama! hver har jo sin,
Det er nu min;
Tag den til Naade!
Giv ingen Ærgrelse derover Rum;
Erindre Dem den Frihed, De mig skiænkte
Eengang for alle, til at være - dum
Paa min Maneer, i Prosa som i Vers,
I Snak og Sang, i Alvor og i Skierts,
Og tænke selv, som om jeg aldrig tænkte
Paa noget Verdsens Publicum.

☒ Jeg trolig hin Tilladene benytter,
Og i et Brev til Dem især
(Skiøndt Deres jeg har meer end Verdens Bifald kiær)
Mig for al kunstig Flid og Møie hytter.
19 Men - hvad jeg vilde sige? sidste Gang
Jeg Veien hiemme fra til dette Tryllested
Aldeles oversprang;
Jeg altsaa her i kort Enfoldighed
Vil nu fortælle Dem den giorte Reise.

☒ Fra Dem jeg maatte, som De veed,
Selvsamme Aften, førend Sol gik ned,
Til *Pustervigs Udødelige* deise.
Der blev jeg Timen een, vel to,
Og tænkte blot paa Dem, i Snak om *Cicero*.
Derfra jeg fløi til den bekiendte Stue,
Hvor eene med sin Datter jeg fandt Frue,
Som gav mig Thee og Tvebak, mens min Aand
Omsvævede bestandig Deres Haand;
(Men sødste Mama! gaae ikke hen,
Og sig den gode Kone det igjen,
At, mens jeg Tungen løbe lod med hende,
Jeg Tanken løbe lod med Dem!)
Derfra jeg end, skiøndt sildig, maatte rende
Ud til den ædle, sieldne Stiernemand,
Hvis Visdom, Blidhed, Godhed og Forstand
Jeg aldrig ofte nok lovsynge kan.
Der jeg i trende Timer glemte Jorden,
Og al dens Kummer, Gield, og Gigt, og Torden.
Beruust af denne Lethe gik jeg hiem,
Sov ind, og drømte sødeligt om Dem.

☒ Om Morgenen derpaa jeg tog min Hat,
Og ilte til min Reisekammerat,
Der mageligen paa en Sæk med Havre
Bag Kudsken i en Art af Karre sad,
Forspændt af tvende Krikker, blinde, mavre,
Bovlamme, halte, smaae - jeg veed ei hvad.
Det prægtigste blandt alle Kiøretøier

20 Mig ikke havde kunnet gjort saa glad
Som dette, der mig syntes skabt til Løier;
Særdeles Kudsken, som jeg gjerne gad
Beskrive Dem, ifald jeg ret forstod det,
Og Tiden kun tillod det.
Men ak! jeg har tilovers kun et Blad.

∞ Vi rulled altsaa, kort, til den bekjendte Stad,
Berømt af Kildevand og af Antiquiteter,
Hvor Maddiker af fordums Majesteter
Faaer Mad;
Der spiste vi, skiøndt ikke saa fornemt
Som Ormene, dog got. Vi fik det siden slemt.
Vi ælte-vælted giennem vilde Skove,
Ved Skin af Stierner, ikke nær saa nemt,
Som man sig havde kunnet love
Af en i Tøveir giennemæltet Deig
Af Vei;
Thi Hovedpuden selv i Diævelens Alkove
Er ikke blødere, end denne var.
Jeg Hjulspor oftere dog skuet har;
Men aldrigen i mine Lives Dage
Saae jeg til slige Hjulspor Mage:
Jordbunden de saa dybt igiennemskar,
At (for den rene Sandhed Dem at sige)
Jeg svimled, ved i Furen ned at kige.
Ved meer og meer at stirre, blev jeg vaer,
At der var ogsaa Stierner neden under,
Og ganske bitte Been, som een og anden Gang
Nu flytted sig, nu stod paa Skrævs, nu sprang.
Jeg holdt det dengang for et uforklarligt Under;
Men nu, jeg roligen paa Phænomenet grunder,
Jeg finder Tingen soleklar:
Det *Antipoder* været har.
21 Vi efter mangt et Stød, og mangen Sorg,
For Arm og Been, og hvad sig let lar knække
Paa slig en Vei, t slige Spor, at brække,
Kom endelig til *Løvenborg* -
Hvor Klokken eet i velopredte Senge
Vi vore Kroppe fandt for got at slænge.
Men troe mig, saa forknuust og mat jeg var,
Var jeg dog ingen Nar,
At sove ftrax. Til Dem og dennesinde
Jeg mig begav i Tanker - o Veninde!
Min venskabsfulde Siæl en bedre Hvile har
I vaagne Timers Tænkenom paa Dem,
End i den sødeste, den beste Slummer. -

∞ Jeg vaagnede, da Vægtren raabte fem,
Og fandt med Studsen, til min store Kummer,
At jeg paa ingen Sofa laae;
Og sluttede deraf, jeg maatte være
Paa noget andet Sted end det, hvorpaa
Jeg nyder al min Roe, min Fryd, min Ære.
Jeg bad en Morgenbøn, og den bestod deri:
"Gud Sødste Mama for Kummer frie!"

∞ Paa Løvenborg jeg leved got for Resten.
Dets Dronning er just een af dem
Blandt Jordens Engle, som omtryller næsten
Dens mørke Fængselhul til lyse Aanders Hiem,
Skiøndt hendes Alders Sol alt synker ned mod Vesten.
Desuden findes i det samme Huus
En lille hvid og vakker Musemuus,
Som holder meget af mig stakkels Puus,
Fordi hun meener, jeg gjør bedre Vers end Præsten.

∞ Om Aftenen vi derfra foer

Til Soer;

22 Fra Soer til *Slagelfe*, hvor jeg mig havde lovet
Et Giensyn af det Musehul, hvori
Min første Ungdom ofred til de Ni;
Men hvor før denne Gang blev sovet.
Den næste Dag jeg blev t Hovedet lidt ør,
Og i mit Hierte Selv, ved Synet af *Korsør!*

∞ Der er dog noget eget, som et Navne

Formaaer at nævne, ved de Fødestavne -

Jeg neppe Fæstningen t Øiet fik,
Og Kirken, før igiennem Hiertets Aarer
En hellig Gysen foer; en Dug af Taarer
Omhyllede mit barnligglade Blik,
Men ei med Mørke - med en farvet Skimmer,
Regnbuens Skiær i Skyen lig,
Naar Solen i dens Draaber speiler sig.
Min Siæl henflød i denne milde Glimmer;
Jeg skialv, jeg fmiledede, jeg græd, jeg bad. -
Et kiælent, saligt, sødt jeg veed ei hvad,
Der ligner, troer jeg, Himmeriges Rige,
Betog mig, som en stille salig Død,
Hvori min Angdoms vilde Liv bortflød,
Jmens min spæde Barndoms stille Dage
Blev i Askyltghedens Glands tilbage -
Og med en Fryd, som Barnet kun kan smage,
Jeg sad i Tanken paa min Moders Skiød.
O! hvilket Øieblik! - Tilgiv, at atter
Jeg Stræber at indtrylle mig deri!
Men gode, fromme, Dydens, Himlens Datter,
O! Deres skyldfrie skiønne Siæl vist fatter
Dets hele himmelske Magie!
Thi hvad er vel den vilde Fryd, fom daarer -
O! hvad er Glæden, som ei kiender Taarer -
Hvad er den Overgivnes skingre Latter -
Jmod det stille Tryllerie,
23 Som dyssede min Siæl i dette Sværmerie?
Det eene lønnede min hele Vandring;
Men ak! det er forbi, forbi, forbi -

∞ Jeg slutter her. Thi nu er al Forandring

Af Tonen, jeg engang er kommen i,
Amuelig. Skriv mig snart! Det er mit sidste,
Mit Hiertes sidste Suk. O! hvis De vidste,
Hvor nær jeg er mit gamle Mulerie! - - -
Snart er og Glæden her forbi, forbi, forbi.